

Kupinas paslapčių ir neišsipildžusių svajonių prisotintas gyvenimas.
Saldžios, nuodėmingos meilės troškimas...

A romantic couple embracing on a beach at sunset. The man is wearing a grey t-shirt and a watch, and the woman is wearing a white sweater. They are both smiling and looking at each other. The background shows a beach with tall grass and a bird flying in the sky.

Lemtingas susitikimas

LAIMA ČIUPLIENĖ

obuolys

LAIMA ČIUPLIENĖ

Lemtingas susitikimas

Romanas

Gegužė,

2018

Karolina vis dar negalėjo patikėti, kad tai ne sapnas. Per patikrą oro uoste rankos drebėjo taip, kad vos daiktų neišbarstė. Įsibaiminusi žvelgė į kiekvieną pareigūną. Lengviau atsikvėpė tik pasiekusi lėktuvo saloną.

Stabtelėjo prie kėdžių eilės, ketindama prasibrauti į savo vietą kaip tyčia šalia simpatiško vyruko. Karolina galėjo tik numanyti, kaip baisiai atrodo, nes prieš išvažiuojant nebuvo kada net į veidrodelį žvilgtelėti, ką jau kalbėti apie dušą. Ko gero, ji dvokia prakaitu. Nervingai perbraukė ranka plaukus, tikėdamasi, kad bent šie nestyro į šalis, ir krenkštelėjo. Kėdėje snaudžiantis vaikiną staiga šoktelėjo, bet užsegtas saugos diržas jį sulaukė. Abu nusijuokė. Pati nusistebėjo, kad po visko, kas nutiko, įstengia juoktis.

Pagaliau vaikiną išsikrapštė iš sėdynės ir ją praleido.

– Sveika! Man rodos, mudu pažįstami?! – įdėmiai pažvelgė jai į akis. – Juk tu esi Rūtos draugė? Buvom susitikę prieš keletą dienų kavinėje. Aš...

– Aha. Labas, – nedraugiškai burbtelėjo Karolina, klestelėdama į savo vietą.

Žinoma, kad prisiminė. Jiedvi su Rūta sėdėjo kavinėje, kai priėjo šitas išvaizdus jaunuolis: pasitempęs, vilkintis plono audinio klasikinės kelnės ir melsvus marškinius paraitotomis rankovėmis. Tądien jis pasirodė visai mielas, ir ji buvo nieko prieš artimiau susipažinti. Kai Rūtos pažįstamas pasišalino, sukišusios nosis, abi visą vakarą aptarinėjo ir kūrė galimus pažinties tęsinius. Praėjo tik kelios dienos, o Karolina jau nebeprisiminė jo vardo. Ir net nesistengė prisiminti – norėjo pabūti viena su savo mintimis.

Lėktuve buvo atliekamas saugumo instruktažas. Priekyje stovinti stiuardėsė rodė kryptis avariniams išėjimams. Karolina beveik nesiklausė. Jos mintys vėl grįžo į tą vakarą Paryžiuje. Prisiminė, kaip draugei guodėsi nusibodusiu gyvenimu, noru ką nors keisti. Rūta dar pajuokavusi, kad tai galėtų reikšti tik viena: atėjo laikas pakeisti savąjį *Charmant*, taip jos vadino Bastjeną, ilgametį Karolinos meilužį. Prisiminus apėmė dar didesnis liūdesys.

Lėktuvą greitėjo pakilimui, prispausdamas ją prie sėdynės. Užsimerkusi tvirtai įsikibo į ranktūrius, bijodama, kad nepradėtų raudoti balsu. Gal slapčiausioje širdies kertelėje ir troško ką nors pakeisti savo gyvenime, išsivaduoti iš rutinos, bet norėjo tai padaryti pati, savo noru, o ne kažkieno valia. Galvoje sukosi pastarųjų dienų įvykiai ir tebeskambėjo Bastjeno ištarti žodžiai: „*Maman* sutiko atsiimti kaltinimus, jeigu sutinki išvykti iš šalies kaip nepageidaujamas asmuo be teisės sugrįžti.“

Be teisės sugrįžti...

O gal Paryžius ėmė ją ir išspjovė?! Argi tą ketvirtadienį, sėdėdama kavinėje prie upės, stebėdama skubančius turistus ir laukdama

draugės, kuri kaip visada vėlavo, neklausinėjo savęs, ar po septynerių metų, praleistų šiame mieste, jaučiasi sava, ar tikrai, ranką prie širdies pridėjusi, galėtų pasakyti: Paryžius – jos miestas? Tą vakarą, vėjeliui kedenant plaukus, nemelavo sau: atsakymas neigiamas. Gyveno čia ne vienerius metus, bet jautėsi veikiau praryta nei įsavinta. Ne tik su maldomis, bet ir su mintimis reikia elgtis atsargiai.

Visatos dovana,

2018

Markas vis užsimerkdavo, bet, visą dieną kankinęs, miegas ėmė ir išgaravo. Akies krašteliu žvilgčiojo į pakeleivę. Aną vakarą pasirodė tokia maloni ir įdomi pašnekovė. Kitą dieną keikė save, kad atsisveikindamas neišdrįso paprašyti gražiosios Rūtos draugės telefono numerio. Slapta vylėsi – keliai dar susikirs. Ir štai, visatos dovana! Ji sėdčia, šalia. Tik labai įsitempusi, užsimerkusi, įsikibusi į porankius. Kai lėktuvas, ruošdamasis kilti, ėmė greitėti, jos kūnas beveik nelietė sėdynės. Nejaugi bijo?!

– Giliai įkvėpk ir labai lėtai iškvėpk, – ištarė, liesdamas merginai ranką. – Viskas bus gerai!

Nuo prisilietimo ji krūptelėjo lyg nuplikyta, atmerkė akis ir įsištebeilijo į jį. Akimirką pasirodė, kad nesuprato, kas sakoma, o gal neišgirdo.

– Visada taip, kol pakyla, – kaltai šyptelėjo. – Tikriausiai praeitame gyvenime buvau išgyvenusi lėktuvo katastrofą.

– Ką?! A... Tiki reinkarnacija? – Markas bandė megzti pokalbį, bet entuziazmo nesulaukė.

– Nežinau, – truktelėjo pečiais Karolina. Juk reikia kaip nors pateisinti savo baimes.

Nusisuko – pokalbis baigtas. Markas nesuprato, ką pasakė ne taip. Na, jei nenori bendrauti, tiek to. Stengėsi įsitaisyti patogiau ir pasnausti, bet kur tau! Vos tik buvo duotas leidimas vaikščioti, jai iškart prireikė į tualetą. Grįžusi sustojo šalia sėdynės ir ėmė kuistis krepšyje, o jis turėjo laukti. Aną vakarą, kai sustojo pasisveikinti su Rūta, mergina jam pasirodė graži. Tiesa, ji atrodė visiškai kitaip: vilkėjo gėlėtą suknelę, iš po stalo kyšojo dailios kojos, apautos aukštakulnėmis basutėmis su raišteliais. Tos kojos atmintyje iškildavo kaskart, prisiminus susitikimą.

Nors ir patraukli, bet pasirodė kažkokia keista, nenustygo savo vietoje. Galiausiai apsilviko gerokai per didelį džemperį, nuo kurio dvelkė vyriškais kvėpalais. Juk jis negalėjo žinoti, kad pačiai Karolinai buvo didelis nusivylimas netyčia įsimetus ne savo, o Bastjeno rūbą. Vis tiek apsilviko. Pagalvojo – geriau būti su per dideliu džempriu, jis bent kvėpėjo, nors ir vyriškais kvėpalais.

Privažiavus vežimėliui su užkandžiais paaiškėjo, kad keistoji kelevė dar ir alkana kaip vilkas. Užsisakė lazanijos, vėliau perlipo per Marką ir, pasivijusi vežimėlį, nusipirko sumuštinį. Aišku, gavusi išnagrinėjo ir viską išmėtė, suvalgė tik kumpį ir sūrį. Tada vėl perlipo, nes dar užsigėidė sausainukų.

Salone žmonės skaitė, miegojo, šnekėjosi. Skrydžio palydovė lėtai stūmėsi taku, veždama metalinį vežimėlį su užkandžiais ir gėrimais. Pakvipo kava, ir Markui vėl kilo noras pakalbinti keistą būtybę. Nieko geriau nesugalvojęs, priartėjus stiuardėsms, paklausė, ar negalėtų pasiūlyti ko nors išgerti. Gražioji pakelevė vėl jį nustebino,

sutikdama iš karto, lyg jau kuris laikas būtų to laukusi. Užsakytas vynas pralaužė ledus.

Iš pradžių kalbėjosi apie bendrą pažįstamą Rūtą – ji, pasirodo, vaikino mamos pusseserė. Karolina mielai papasakojo, kad Rūta jai tarsi mama. Kartais, juokais, ją ir vadindavo prancūziškai – *Maman* – mama. Tik nutylėjo, kad taip sakydavo, kai pykdavo, mat *Maman* joms abiem siejosi su griežta ir valdinga Bastjeno motina, *Madame Amelie*, gerokai apkartinusia Karolinai gyvenimą, o galiausiai dar ir pasodinusia į šitą lėktuvą.

Karolina sutiko Rūtą vaistų fabrike tik atvykusi, kai dar nemo-kėjo kalbos, neturėjo patirties. Tebuvo vos aštuoniolikos, neseniai baigusi mokyklą – šis jos darbas pirmas, ir dar svečioje šalyje. Penkiolika metų už ją vyresnė Rūta, čia praleidusi ne vienerius metus ir pramokusi kalbos, mėgdavo sakyti prisirišusi prie Karolinos, nes galėjo su ja pasikalbėti gimtąja kalba. Lietuvoje savo tėvams buvo palikusi septynerių dukrytę. Į merginą sudėjo visus motiniškus jausmus, kurių buvo pilna širdis. Karolinos atsiradimas, kaip Rūta kartodavo, atvėrė akis – suprato turinti judėti pirmyn, nes dirbdama fabrike taip ir gyvens be dukros.

Neišdrįso papasakoti, kad abi pajudėjo tik Rūtos *amant*, meilužio, dėka: šis suveikė joms neblogą darbėlį kavinėje. Būtent Rūta ją įtikino – Paryžiuje gyvybiškai svarbu turėti meilužį, tuomet gyvenimas ima judėti pirmyn. Juk ne kas kitas, o ji, būdama vyresnė ir įžvalgesnė, atkreipė Karolinos dėmesį, kad Bastjenas į kavinę ateina ne dėl kavos: patarė nesnausti ir naudotis proga.

Rūta buvo graži ir laisva, niekada nestokojo dėmesio. Nesunkiai perprato paryžietišką gyvenimo būdą *art de vivre*, turėjo net kelis meilužius ir nieko iš jų nesitikėjo. Ėmė, ką jie galėjo duoti, ir tiek, o paskui pakeisdavo kitais. Karolina taip nemokėjo, ketverius metus tebegyveno su tuo pačiu, pirmuoju meilužiu, ir santykiai toli gražu nesiklostė taip, kaip norėtusi.

Pamačiusi liūdesį Karolinos akyse, Rūta patarė kuo greičiau mesti išsisėmusį *amant* ir ieškotis kito. Kaip tik tada, joms linksmiai svarstant, ar seną meilužį mesti, ar pakeisti kitu, Markas ėjo pro šalį ir prisėdo prie staliuko pasilabinti. Rūtos fantazija kaipmat įsisiūbavo, lyg gavusi kokį ženklą. Suprantama, šito Karolina Markui nepasakojo. Taigi nepasakosi apie meilužių paiešką ir jų svarbą Paryžiuje nepažįstamam jaunuoliui, o dar – draugės giminaičiui!

Kad nutylėjo apie meilužius, Markas net nesusimąstė, bet kaip neužsiminė, kad vyks tuo pačiu lėktuvu? Jis neabejotinai gyrėsi penktadienio vakarą ketinąs skristi į Lietuvą. Kai paklausė Karolinos, ji tik truktelėjo pečiais, ir tiek – argi tai svarbu. Pasikeitimai merginos gyvenime įvyko taip staiga ir netikėtai... Visos tiesos net savo įmotei neketino pasakoti, o šiam simpatiškam vaikinui tuo labiau. Buvo kur kas paprasčiau pasakyti, kad ėmė ir nusipirko bilietus paskutinę minutę – sumanė aplankyti įtėvius. Daug pasakojo apie viešbutį, kuriame pastaruoju metu dirbo, bet pavadinimo neminėjo, išliko diskretiška.

Markas papasakojo prieš porą metų pajutęs, kaip jam trūksta erdvės tėvų įmonėje, ir sužinojęs, kad vienas stambus kiliminės dangos

gamintojas ieško atstovo Baltijos regionui, pasiūlė savo kandidatūrą. Taigi jau antri metai dirbo tarp žemės ir dangaus. Į jos klausiamą žvilgsnį atsakė daugiau laiko praleidžiantis ore, nei savo bute Paryžiuje.

Karolina daug klausinėjo apie darbą. Jai buvo nesuprantama, kaip jis atstovauja Baltijos regionui, sėdėdamas Paryžiuje. Markas juokėsi – esą ji labai pastabi; žinoma, jis jau seniausiai baigęs mokymus ir galėtų gyventi bet kur: Lietuvoj, Rygoj ar Stokholme, tik dar neapsisprendė, kur.

Laikas bėgo dalijantis mintimis apie Lietuvą. Gerokai nustebo, kad ji nebuvo grįžusi trejus metus. Į jo klausiamą žvilgsnį atsakė: priežastis turėtų būti akivaizdi – nemėgsta skraidyti. Markas ketino paklausti, kodėl nevažiavo autobusu, bet, nujausdamas, kad ji nenori apie tai kalbėti, pakeitė temą.

Avantiūra,

2018

Lėktuvui pradedant leistis Vilniuje, Markas nedrąsiai užsiminė, kad mielai pratęstų pažintį, bet Karolina tik kažką numykė. Suprato nepadaręs jai įspūdžio. Kai keleiviai ėmė traukti iš dėtuvių lagaminus ir rikiuotis take išeiti, jie vis dar sėdėjo, spoksodami į telefonus.

– Negali būti, – sumurmėjo Karolina. – O Dieve...

– Kas nutiko? – Markas griebė pretekstą dar pasikalbėti.

– Pasirodo, manęs nėra kam paimti iš oro uosto, – atsiduso, net nepakeldama akių nuo telefono ekrano.

– Tai nieko, pasigausi taksi, – ramino Markas.

– Kažin ar galėčiau sau leisti kelis šimtus kilometrų važiuoti taksi. Kad bent į Kauno oro uostą būtume atskridę.

– Iki Kauno galėtume pavėžėti, – ištarė Markas, akivaizdžiai apsidžiaugęs galimybe pabūti gelbėtoju. – Manęs atvažiuoja pasiimti tėvai.

Karolina greit suvokė: būtų gerai, nes nuo Kauno iki kaimo galėtų sau leisti ir taksi, o garsiai pasakė visai ką kita.

– Ačiū, bet turbūt susirasiu viešbutį. Gal žinai kokį? Ne už kosmosą, aišku.

Neketino eiti į jokių viešbutį. Geriau palūkuriuos oro uoste, kol pradės važinėti tarp miestiniai autobusai. Iki ryto liko vos kelios valandos.

Šitam vyrui nebūtina žinoti, kaip ji ketina išsisukti iš savo varganos padėties. Juk po kelių minučių jie pasuks skirtingais keliais.

– Nesuprantu, kodėl taviškai nesugebėjo anksčiau pranešti, kad neatvyks? Juk dabar jau po vidurnakčio, o tu viena svetimam mieste. Nieko sau...

– Aš pati kalta, kad tik lipdama į lėktuvą jiems parašiau.

Karolina vylėsi tokio pasiteisinimo užteksiant. Ji neplanavo greitu laiku grįžti namo. Stefa žadėjo pasamdyti kaimynų sūnų Vilių, kai reikės parvežti iš oro uosto, bet turbūt supyko, kad viskas daroma paskutinę minutę, niekam nieko nepranešus. Atraišė: Viliaus nėra namie, todėl teks kažkaip parsirasti pačiai.

– O Kaune turėtum kur pernaktuoti?

Ji papurtė galvą ir nusiuko. Per vėlai pagalvojo, kad galėjo pameluoti turinti: būtų sugalvojusi kokį adresą pakeliui ir išlipusi, išvengusi tolesnių bandymų padėti.

– Tai ką ketini daryti?

– Važiuosiu su tavim, gal pakeliui pamokysi, kaip išsikviesti taksi.

Lėktuvo durys atsidarė, ir visi ėmė judėti link išėjimo. Einant Markui šmėstelėjo mintis, kad būtų neblogai šiek tiek praskaidrinti nuotaiką.

– Kai ką sugalvojau, – nusiuko, mintyse kažką regždamas. – Tai bus jiems staigmena! Tikiuosi, neatsakysi man mažutės paslaugos?

– Kokios? – Karolina nepatikliai kilstelėjo antakius.

– Tau reikia į Kauną, o man reikia nuraminti tėvus, ypač mamą. Ar sutiktum pavaidinti, kad esame pora?

– Pora?! – Karolinos balse suskambėjo abejonė.

– Tik nemanyk nieko blogo, – Markas čiupo už rankos. – Mama užsidegusi keista mintimi supiršti mane su savo draugės dukra. Nuolat apie ją pasakoja, stumia pakviesti į pasimatymą, o aš nenoriu. Pamatytų tave – apsiramintų.

Ji žiūrėjo į vaikiną išplėtusi akis. Turbūt juokauja? Nužvelgė priešais stovintį išvaizdų vaikiną: banguojantys plaukai suimti į kaselę, prabangaus audinio klasikinės kelnės, melsvi marškiniai atsainiai prasegti palei kaklą, per ranką permestas švarkas. Gal ir pavyktų greitosiomis susipinti išsidraikiusius plaukus, bet nuskalbtas džemperis ir suplėšyti nutrinti džinsai išduotų – jie per daug skirtingi būti pora. Markas buvo pasigyręs: į oro uostą atvyko tiesiai iš svarbios dalykinės vakarienės. Net jei pamanytum, kad jis kiek per daug išsipustęs kelionei lėktuvu, kažin ar taip vilkinti mergina važiuotų pirmą kartą susitikti su vaikino tėvais?!

Kita vertus, matys tuos žmones pirmą ir paskutinį kartą – koks skirtumas, ką jie pagalvos. Gal suvaidinti porą ir nebloga mintis, išvengs klausimų dėl pavežimo. Ketino dar kažką sakyti, klausti, kaip jis išsisuks vėliau, bet... koks jos reikalas. Nejaukiai tylėdami, abu išėjo pro oro uosto duris ir sustojo ant laiptų.

– Klausyk, tu galėtum pas mus net pernaktuoti! – Markas pats stebėjosi, kaip anksčiau apie tai nepagalvojo.

– Ką?! – išsigando ir net pyktelėjo sutrikusi: kažin ką dar sugalvos?

– Žinau, dabar manai, kad manęs nepažįsti, nepatogu ir gal dar ką, betgi esi Rūtos draugė, sakei – ji tau beveik kaip mama. Vadinasi, nesam tokie jau visai nepažįstami. – Jautė, kad skiedžia bet ką, taip

norėjosi jai padėti. – Ai, o jeigu baiminiesi, jog mus suguldys į vieną lovą kaip porą, tai to tikrai nebus – mano mama senamadiška.

Išgirdusi šiuos žodžius, nusišypsojo ir mintyse pagalvojo: per gerai, kad galėtų būti taip paprasta. Dar nors būtų vaikinio butas, o dabar nakvoti pas nepažįstamus nei šis, nei tas. Pamatęs, kad ji vis dar dvejoja, Markas metė dar vieną kozirį:

– Bet pagalvok, kaip man padėtum. Tada mama tikrai patikėtų ir pagaliau paliktų mane ramybėje su tomis piršlybomis.

Kurį laiką tylėdama žiūrėjo jam į akis: žvilgsnis atviras, šiltas ir draugiškas, jame nebuvo jokio netikrumo ar abejonės. Tebekirbėjo mintis paklausti, kas bus paskui, bet jau žinojo – nakvoti sutiks. Yra buvusi ir keblesnėse situacijose.

– Sutik! – kalbino, neleisdamas galvoti. – Pažadu: rytoj ryte pats nuvešiu namo!

Nė už ką! Mintis, kad gali pamatyti kaimą ir apšiurusį Stefos namą, buvo baisiau už nakvynę nepažįstamo žmogaus namuose.

– Nebent į stotį, – nukirto.

Ketino dar kažką sakyti, bet privažiavusi mašina nutraukė pokalbį. Trauktis nebuvo kur. Lipdama į automobilį, pagalvojo: bus, kas bus, bent jau nuvažiuos iki Kauno, jei ką, pasiprašys išleidžiama.

– Staigmena! Nenorėjau jūsų trikdėti iš anksto, kad grįšiu ne vienas. – Tarstelėjo Markas, pravėręs mašinos dureles, prieš įsodindamas Karoliną.

– Sveiki, – maloniai pasisveikino moteris.

– Labas, – vairuotoja atsisuko į merginą ir nusišypsojo: pirmas įspūdis visai nieko. – Nieko sau staigmena!

– O kodėl tu viena, kur tėtis? – paklausė Markas sukdamas kalbą kitur.

– Tėtis blogai jaučiasi, tikriausiai apsinuodijo maistu, – kalbėjo vairuodama. – O tai man nepristatysi draugės?

Vardų nė vienas neatsiminė, nors neabejojo, kad Rūta juos buvo supažindinusi, ir tie vardai glūdėjo kažkur pasąmonėje. Karolina dabar jau gailėjosi lėktuve nutildžiusi Marką, kai jis ketino dar kartą priminti savo vardą.

– Primink, kuo tu ten vardu? – Pasakė neva juokais, pavartydamas akis, kurias matė tik mergina.

– Karolina, – pasakė garsiau, kad girdėtų vairuotoja. Metė piktą žvilgsnį į pakeleivį – jai visai nejuokinga.

– Girdi, mama, jos vardas Karolina, – viską nuleido juokais, o išsigandusi mama atsikususi žvilgtelėjo. – Taigi čia *bajeris*, mama! Atsipalaiduok ir žiūrėk į kelią!

Atrodo, jam pavyko, nes mama nusijuokė. Padrąsintas vaidinimą tęsė.

– Aš – Markas, – sutrikusiai Karolinai spustelėjo ranką ir, drąsinančiai nusišypsojęs, sušnabždėjo: – Malonu susipažinti!

Moteris vis įtraukdavo sūnaus draugę į pokalbį, bet galiausiai pritrūko temų. Vairavo neskubėdama, išmeigusi akis į tamsų kelią, tačiau kartkartėmis mesdavo žvilgsnį į galinio vaizdo veidrodėlį, slapčia ją nužiūrindama. Ji irgi ją įvertino. Simpatiška, nenusakomo amžiaus moteris prie vairo jai patiko ir kėlė pasitikėjimą: mintyse apsisprendė rizikuoti dėl nakvynės. Greitkelyje Vilnius–Kaunas buvo beveik tuščia. Kelio monotonija, tylą ir tamsą Karoliną užliūliavo. Buvo pernelyg pavargusi, kad atsispirėtų miegui.

Sapnas,

2018

Brido per plaukiantį javų lauką, nutviektą saulės, švelnus vėjelis kedeno plaukus. Javai čezėjo linkdami ir Karolintai braižė basas kojas. Skubėjo, nes ten lauko gale laukė mama. Šypojos ir mojo. Žengė, kupina vidinio nerimo, kad mama ims ir pranyks. Vaiskūs raudoni aguonų žiedai traukė akį ir vertė jais grožėtis. Apėmė noras pasilenkti ir, nuskynus skaistų žiedą, įpinti mamai į tamsius plaukus. Neabejojo – jai būtų tikė ir patikė. Bet susilaikė, turėjo skubėti, laiko jos visada turėdavo nedaug.

Priėjusi lauko galą, pagaliau krito mamai į glėbį, ketindama ten likti amžinai, tačiau mamos rankos švelniai atitraukė, ji žiūrėjo į akis, paglostė veidą. Jautėsi tokia maža tame glėbyje, bet iš tiesų buvo jau suaugusi, aukštesnė už mamą ir gerokai vyresnė. Matė iš akių: ji irgi galvojo tą patį. Glostė dukrą ir tarsi drąsino šypsodamasi. Karolina irgi jai nusišypojo, palinkėjo galvą, patikindama, kad supranta. Mama pakratė galvą ir papurtė jai už peties. Pasimuistė norėdama numesti jos ranką, bet ši nesiliovė purčiusi.

– Kelkis, miegale!

Ne iš karto suprato – ranka ne mamos, o Marko. Mašinoje buvo šilta ir jauku, pasitaisiusi vėl užsimerkė, nenorėdama paleisti sapno.

Taip norėjosi dar šiek tiek pabūti su mama, bet jie jau atvažiuo, ir buvo naktis.

– Žinoma, galėčiau tave ir nunešti, bet gal pagailėkim mano mamą?! – Švelniai purtė petį kuždėdamas.

Išsigandusi, kad gali taip ir padaryti, Karolina kabarojosi iš automobilio užsimiegojusi, mintyse keikdamasi, kad buvo tokia neatsakinga ir nežiūrėjo, kur ją veža. Žengiant per didžiulį kiemą, kirbėjo mintis paklausti bent adreso, bet bijojo atrodyti keistai. Tarsi jusdamas jos nerimą, Markas atsisuko ir drąsindamas nusišypsojo. Ji taip pat atsakė šypsena: žinojo iš sapno, kad jai čia viskas bus gerai. Mama Karolinai buvo tik simbolis, sulipdytas iš įtėvių pasakojimų fragmentų. Žinojo – mirė ją gimdydama. Turėjo kažkokią širdies ydą... Būdama maža, dažnai vartydavo nuotraukų albumą, ilgai žvelgdavo į mamos veidą ir kalbėdavosi mintimis. Jau nė nepamena, kada ji ėmė lankyti dukrą sapnuose, dažniausiai – prieš reikšmingus įvykius. Jei sapne ji verkdamas, Karolina žinojo: sulauks bėdos, jei juokdavosi – viskas bus gerai.

Karolina ne kartą buvo pagalvojusi, kad ji ne tik atrodo, bet ir elgiasi panašiai kaip mama. Nė pati gerai nesuprato, kodėl išvyko laimės ieškoti svetur, kaip kažkada mama – iš vargano kaimo veržėsi į miestą. Žinojo – kvaila lyginti miestus, bet vis tiek.

Šmėstelėjo keista mintis: šį vakarą likimas kažkodėl nusprendė padaryti lankstą per Kauną, tapusį paskutine mamos gyvenimo stotele. Nuvijo ją šalin, primindama sau, kad, atėjusi į sapną, mama šypsojosi.

Ižngusi į namus ponia Ela sukomandavo sūnui eiti į dušą, pažadėjusi pasirūpinti Karolina. Garsiai pasvarstė, kad ją apnakvydins Marko brolio Nojaus kambaryje, nes ten lova patogesnė, ir atskiras vonios kambarys. Drąsindamas vaikiną švelniai spustelėjo ranką ir garsiai, kad girdėtų mama, pažadėjo atnešti bučinuką prieš miegą. Karolina prajuko ir pavartė akis. Tai pastebėjusi, Ela irgi pavartė. Visi nusikvatojo, bet situacija vis tiek buvo neįauki.

Palydėjusi sūnaus draugę į jai skirtą kambarį antrame aukšte, Marko mama trumpam pasišalino. Karolina klestelėjusi ant plačios dvigulės lovos apsidairė. Erdviame pailgos formos kambaryje vyravo juodi, balti ir pilki tonai. Didžiuliai langai, uždengti tankia juodo audinio užuolaida, teikė jaukumo. Prie lango stovėjo siauras rašomasis staliukas, tuščias, su palinkusia lyg senas žmogus staline lempa. Stovėjo atstumta balta odos tekstūros kėdė. Tolėliau – komoda, ant jos patefonas, virš jos kabojo lentyna su išrikiuotomis plokštelėmis. Priešais kone pusę sienos užėmė drabužių spinta. Šone jos rikiavosi eilė žemėjančių lentynų su knygomis, stalo žaidimais, niekučiais ir nuotraukomis rėmeliuose. Kitomis aplinkybėmis Karolina būtų puolusi apžiūrinėti lentynų. Mielai pašniukštintų po knygas ar plokšteles, užmestų akis į nuotraukas, bet susilaikė. Pabijojo – jei Ela rastų ją su pastarosiomis, imtų kalbinti ir suprastų, kad jos namuose apsinakvojusi viešnia nieko nenučiuokia apie savo vaikiną šeimą. Laukiant pasidarė tvanku, rangantis iš džemperio, tarpduryje pasirodė ponia Ela, nešina patalais.

– Leiskit jums padėti, ponia, – Karolina paėmė paklodę.

Skaitykite likusius
252 iš **272** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Kai kuriems likimams tiesiog lemta susipinti...

Karolinos gyvenimas Paryžiuje buvo tobulas – meilė, romantiški pasivaikščiojimai Senos pakrantėmis ir svajonės apie laimingą ateitį buvo jos kasdienybė. Tačiau vieną dieną visas jos pasaulis ima griūti. Išduora, pažeminta ir priversta palikti miestą, kuris ne vienerius metus buvo jos namai, Karolina atsiduria lėktuve, skrendančiame į Lietuvą ir pažada sau niekada neatsigręžti atgal.

Skrisdama namo, ji susipažįsta su Marku – charizmatišku ir paslaptingu vyru, kuris per vieną naktį pakeičia Karolinos planus. O tada aistros kibirkštis įsplieskia tarp jos ir Marko brolio Hario. Kuris iš brolių – Markas ar Haris – galėtų būti tas, kuris išgydys jos širdies žaizdas? O gal nė vienas iš jų?

Nauji jausmai, netikėtos pažintys, intriguojantys pasiūlymai ir likimo iššūkiai verčia Karoliną nuolat mąstyti, ko ji iš tiesų nori, ką turėtų pasirinkti, kad vėl nesuklystų.

Tačiau netrukus gyvenimas, kurį Karolina bandė palikti užnugaryje, ima ją vėl vytis. Negana to, ji sužino apie didžiulės paslaptis, gaubusias jos šeimą.

Kai praeties šešėliai grįžta į jos gyvenimą, Karolina supranta, kad norint iš tikrųjų judėti pirmyn, reikia pirmiausia akis į akį susidurti su tuo, kas nuo jos buvo slepiama, su tuo, kas buvo tyčia nutylėta. Ar ji pajėgs atleisti ir pasitikėti iš naujo? Ar suras savo vietą tarp aklos aistros ir tikrosios meilės, išdavystės ir atleidimo, troškimų ir ramybės?

„Lemtingas susitikimas“ – tai įtraukianti istorija apie meilę ir pasitikėjimą, stiprybę ir didžiules pastangas ieškant savo vietos po saule, apie drąsą kovoti už savo laimę.

ANNO 2004

Kiekviena nupirktą
knygą = pasodintas medis

www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-753-0

9 786094 847530

Gražinė literatūra > Meilės romanai

Vilniaus leidimas: 10 000 egzempliorių

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS